

Nr 260.

Av herr **Lindahl**, om ersättning till kamreraren *G. Engberg* för viss honom genom vägväsendets förstatligande åsamkad inkomstförlust.

Kamrer *Gustav Engberg*, Örebro, anställdes den 1 januari 1941 som kamrer vid Örebro läns mellersta vägdistrikt och erhöll under hand av vägstyrelsens ordförande, godsägare *Efraim Odell*, löfte att anställningen var att betrakta som varaktig eller överhuvud så länge som *Engberg* förmådde nöjaktigt upprätthålla densamma. Vägstyrelsen uttryckte också senare sin tillfredsställelse med det sätt, varpå *Engberg* skötte sin befattning inom vägdistriktet. Så kom emellertid förstatligandet av vägväsendet, och kamrer *Engberg* blev av kungl. väg- och vattenbyggnadsstyrelsen uppsagd från sin befattning i vägdistriktet, och hans tjänstgöring blev avslutad den 1 juni 1944. Enträgna framställningar om att han skulle erhålla åtminstone tillfällig sysselsättning inom den statliga vägorganisationen ledde icke till något resultat. Som *Engberg* under år 1944 fyllde sextio år, voro ju också utsikterna att på annat håll erhålla arbete ytterst små, och alla hans försök i den riktningen ha också misslyckats. *Engbergs* avlöning som kamrer i vägdistriktet utgjorde inklusive rörligt tillägg kronor 4 716, sålunda en årlig inkomst, som relativt sett måste betraktas som betydande och vilken *Engberg* utan eget förvållande gått förlustig. På grund av den korta tjänstetiden kan ju icke pension åt *Engberg* påräknas, men borde det ur rättvisesynpunkt icke synas orimligt, om *Engberg* av statsmedel erhöle någon ersättning för den inkomst, som han genom vägväsendets förstatligande gick förlustig.

Med stöd av vad sålunda anförts får undertecknad föreslå,

att riksdagen måtte besluta, att kamrer *Engberg* tilldelas en skälig ersättning för den inkomstförlust, han genom vägväsendets förstatligande åsamkades.

Stockholm i januari 1945.

Lars Lindahl.